

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 25 lipca 2018 r.,

sprawy **K. S.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt X Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 sierpnia 2017 r.,

sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P.K. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K [...] uznano K. S. za winnego tego, że w okresie od 11 sierpnia do 28 sierpnia 2015 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu sporządził i nadał w S. trzy listy adresowane do M. S.,

w których groził jej popełnieniem przestępstwa zabójstwa na jej szkodę oraz na szkodę osób jej najbliższych, a groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, co stanowi występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 70 pod pozycjami 1-3 i zarządzono pozostawienie ich w aktach sprawy. Orzeczono też o kosztach sądowych, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła obrońca oskarżonego oraz sam oskarżony.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt X Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu Okręgowego, zaskarżył kasacją obrońca skazanego. Zarzucając:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne i zdawkowe rozważenie przez Sąd odwoławczy podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu apelacyjnego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 11 k.p.k., poprzez niezasadne niezastosowanie wobec oskarżonego instytucji tzw. umorzenia absorpcyjnego podczas, gdy Sąd pierwszej instancji w ogóle nie odniósł się do możliwości zastosowania instytucji tzw. umorzenia absorpcyjnego wobec oskarżonego, a Sąd drugiej instancji, ograniczając się do podzielenia stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie oceny społecznej szkodliwości czynu także nie sprostął standardom kontroli instancyjnej;
2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne i zdawkowe rozważenie przez Sąd drugiej instancji podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu apelacyjnego naruszenia przez Sąd

Rejonowy przepis art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k., poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań D.B. oraz z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu analizy pisma podczas, gdy uzasadnienie Sądu pierwszej instancji odnośnie przyczyn oddalenia wniosku jest powierzchowne i wybrakowane, a oddalenie wniosku spowodowało naruszenie zasady domniemania niewinności poprzez niezweryfikowanie wersji podnoszonej przez oskarżonego, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Wskazać należy, iż o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (w ogóle się do nich nie odniesie), zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. – gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, tj. sąd uznaje je za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska, względnie argumentacja ta będzie zawierała braki (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. V KK 278/13, Lex nr 1422129).

W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca, przez co uprawniony jest pogląd, że autor kasacji, pod pozorem rzekomego wadliwego rozpoznania zarzutów apelacji, chce poddać kontroli Sądu kasacyjnego prawidłowość ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów, należy wskazać, że Sąd Okręgowy na k. 3 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku rozważył zarzut niezastosowania w odniesieniu do skazanego art. 11 k.p.k., przywołując stanowisko Sądu Najwyższego odnoszące się do stosowania instytucji umorzenia absorpcyjnego, jak również dokonując oceny stanowiska Sądu pierwszej instancji, które słusznie uznał za prawidłowe. Na brak podstaw do zastosowania przepisu art. 11 § 1 k.p.k. wskazuje też, rozważając zarzut rażącej niewspółmierności kary (k. 5). W tej sytuacji zarzut kasacyjny nie może zostać uznany za słuszny, tym bardziej, że przepis art. 11 § 1 k.p.k. ma charakter *ius dispositivum* i nie obliguje sądu do

umorzenia postępowania karnego, ale jedynie daje możliwość podjęcia takiej decyzji.

Podobnie, jako niezasadny, ocenić należy drugi z zarzutów - naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne i zdawkowe rozważenie przez Sąd odwoławczy podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu apelacyjnego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k., poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań D.B. oraz uzupełniającej opinii biegłego z zakresu analizy pisma.

W realiach procesowych niniejszej sprawy, a więc w sytuacji, gdy Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach swojego wyroku w sposób logiczny i przekonujący przedstawił powody nieuwzględnienia wniosków dowodowych, argumentacja jaką Sąd Okręgowy zawarł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest wystarczająca do uznania, że należycie rozważył zarzut apelacyjny. Dodać trzeba, że Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby zaakceptowane przez Sąd odwoławczy stanowisko Sądu Rejonowego co do wniosków dowodowych było nieracjonalne, a i skarżący nie przedstawił argumentów nie pozwalających na wyrażenie takiego stanowiska.

Podkreślić trzeba, że sam fakt oddalenia wniosku dowodowego nie uprawnia do formułowania tezy o naruszeniu zasady domniemania niewinności.

W tej sytuacji, wobec bezzasadności zarzutów kasacji, należało rozstrzygnąć jak na wstępie.